

Sygn. akt II PK 277/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (przewodniczący)

SSN Halina Kiriło (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa S.D.

przeciwko [...] Oddziałowi Wojewódzkiemu Narodowego Funduszu Zdrowia w [...]

o przywrócenie do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 października 2017 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w [...]

z dnia 28 kwietnia 2016 r.,

1. oddala skargę kasacyjną;

**2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 240
(dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w [...] wyrokiem z dnia 15 grudnia 2015 r. przywrócił powódkę S. D. do pracy w pozwanym [...] Oddziale Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia z siedzibą w [...] na poprzednich warunkach pracy i płacy, zasądził od pozwanego na jej rzecz kwotę 8.532,50 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy oraz orzekł o kosztach procesu.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że S. D. została zatrudniona w [...] Regionalnej Kasie Chorych w [...] z dniem 4 stycznia 1999 r., początkowo na okres próbny, po czym na czas określony i wreszcie od dnia 1 stycznia 2000 r. na czas nieokreślony, pierwotnie na stanowisku referenta w dziale obsługi zarządu - sekretariacie, a następnie inspektora w Wydziale Organizacyjno - Prawnym, Kadr, Obsługi Zarządu i Rady Kasy. W związku z przekształceniem pracodawcy, z dniem 18 czerwca 2003 r. powódka stała się pracownikiem [...] Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia w [...]. Pracę wykonywała kolejno na stanowiskach: inspektora w Wydziale Organizacyjno - Prawnym i Spraw Pracowniczych, specjalisty w Wydziale Administracyjno -Gospodarczym, starszego specjalisty w tym Wydziale. Z dniem 1 lipca 2011 r. powódce powierzono pełnienie obowiązków na stanowisku Naczelnika Kadr i Szkoleń, zaś z dniem 1 listopada 2011 r. objęła ona to stanowisko w związku z pozytywnym przejściem procesu rekrutacji. Płaca zasadnicza S. D. została ustalona według VIII kategorii zaszeregowania i wynosiła 6.800 zł. Powódce przysługiwał również dodatek funkcyjny w wysokości 550 zł.

Do szczegółowych obowiązków S.D. na stanowisku Naczelnika Kadr i Szkoleń należało: kierowanie pracą Wydziału Kadr i Szkoleń, prowadzenie spraw związanych z nawiązywaniem i rozwiązywaniem stosunków pracy, prowadzenie akt osobowych pracowników oraz innej wymaganej obowiązującymi przepisami dokumentacji personalnej, a także komputerowego systemu bazy danych kadrowych dotyczących aktualnych i byłych pracowników, kontrola przestrzegania dyscypliny pracy, prowadzenie sprawozdawczości pracowniczej, opracowywanie analiz dotyczących spraw pracowniczych, kompletowanie dokumentacji emerytalno-rentowej i prowadzenie spraw związanych z przechodzeniem na emeryturę, określanie potrzeb socjalno-bytowych i kulturalnych pracowników oraz opracowywanie planów ich realizacji, organizowanie i kierowanie pracowników na

wstępne, kontrolne i okresowe badania lekarskie, wystawianie poleceń wyjazdów służbowych, kontrola merytoryczna list wynagrodzeń i zasiłków, kontrola merytoryczna rachunków za prace zlecone, według umowy o dzieło lub umowy zlecenia, kontrola merytoryczna listy dodatkowych wynagrodzeń i świadczeń, opracowywanie projektów wewnętrznych aktów prawnych w zakresie spraw pracowniczych i szkoleń, inicjowanie zmian do Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w Oddziale oraz innych regulacji obowiązujących w Narodowym Funduszu Zdrowia w tych zakresach, współpraca ze związkami zawodowymi w zakresie spraw pracowniczych, przyjmowanie pracowników w sprawach skarg, zażaleń i wniosków, opracowywanie, wdrażanie, realizacja i monitorowanie strategii szkoleniowej, opracowywanie i wdrażanie zasad analizy pracy na stanowiskach oraz sporządzanie opisów stanowisk pracy wraz z ich aktualizacją, opracowywanie, wdrażanie i monitorowanie systemu ocen pracowniczych w Oddziale, opracowywanie, wdrażanie i monitorowanie systemu motywacyjnego w Oddziale, nadzór nad prowadzeniem spraw związanych z urlopami pracowników Oddziału, nadzór nad prowadzeniem ewidencji czasu pracy pracowników Oddziału, sporządzanie i prowadzenie umów cywilno-prawnych, w zakresie właściwości Wydziału Kadr i Szkoleń, administrowanie oraz prowadzenie dokumentacji związanej z Zakładowym Funduszem Świadczeń Socjalnych, sporządzanie sprawozdań wynikających z odrębnych przepisów, kontrola merytoryczna dowodów zakupu usług oraz aktywów trwałych i obrotowych dotyczących szkoleń i innych pracowniczych, nadzór nad procesem zgłaszania pracowników do ubezpieczenia społecznego i zdrowotnego, nadzór nad procesem sporządzania list wynagrodzeń i zasiłków oraz rozliczeń z zakresu, ubezpieczeń społecznych i zdrowotnych oraz podatku dochodowego od osób fizycznych, nadzór nad procesem sporządzania listy dodatkowych wynagrodzeń i świadczeń, podpisywanie w imieniu pracodawcy zakresów obowiązków, odpowiedzialności i uprawnień pracowników, podpisywanie druków: ZUS DRA, RCA, RSA, RZA, RMUA, podpisywanie zaświadczeń o zatrudnieniu i uposażeniu pracowników, wykonywanie innych poleceń bezpośredniego przełożonego. Część obowiązków S. D. wykonywała delegując zadania podległym pracownikom, zaś do jej wyłącznych kompetencji należało prowadzenie spraw związanych z rekrutacją pracowników,

zatrudnianiem i zwalnianiem pracowników, prowadzenie akt osobowych pracowników, współpraca ze związkami zawodowymi, administrowanie i prowadzenie dokumentacji fundusz świadczeń socjalnych, współpraca z komórkami organizacyjnymi Centrali i w Oddziale, sprawozdawczość, sporządzanie planu szkoleń pracowników.

Zarządzeniem nr 276/2014 Dyrektora [...] Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia z 8 grudnia 2014 r. wprowadzono od dnia 1 stycznia 2015 r. nowy Regulamin Organizacyjny [...] Oddziału Wojewódzkiego NFZ. Zmiana Regulaminu Organizacyjnego przewidywała likwidację Wydziału Kadr i Szkoleń, jako odrębnego wydziału, i wcielenie go wraz z przypisanymi zadaniami do Wydziału Organizacyjnego, Kadr i Szkoleń, jako wyodrębnionej Sekcji ds. Kadr i Szkoleń. Zakres zadań Sekcji ds. Kadr i Szkoleń był identyczny z zakresem zadań Wydziału Kadr i Szkoleń, wynikającym z poprzedniego regulaminu organizacyjnego i obejmował 27 pozycji.

O zmianie Regulaminu Organizacyjnego powódka dowiedziała po jego opublikowaniu na stronie internetowej. Poprosiła dyrektora [...] Oddziału Wojewódzkiego NFZ T. U. o rozmowę, aby zapytać, jak widzi jej osobę w strukturze organizacyjnej i czy jest możliwość zatrudnienia jej na innym stanowisku. Dyrektor odpowiedział, że powódka ma zbyt wysokie kwalifikacje, by zajmować inne stanowisko aniżeli dotychczasowe i że zamierza rozwiązać z nią umowę o pracę. Po przeprowadzonej z S. D. rozmowie, T. U. pismem z 9 grudnia 2014 r. zawiadomił Komisję Zakładową NSZZ „Solidarność” przy NFZ o zamiarze wypowiedzenia powódce umowy o pracę z powodu zmian organizacyjnych, polegających na połączeniu komórek organizacyjnych: Wydziału Organizacyjnego z Wydziałem Kadr i Szkoleń, co skutkuje likwidacją stanowiska. Jednocześnie w piśmie wskazano, że z dniem 1 stycznia 2015 r. pracodawca zamierza powierzyć powódce w okresie wypowiedzenia obowiązki Kierownika Sekcji Kadr i Szkoleń. W odpowiedzi Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” przy NFZ wniosła zastrzeżenia do planowanej decyzji pracodawcy wskazując, że sama zmiana organizacyjna nie jest podstawą do wypowiedzenia pracownikowi umowy o pracę, tym bardziej, iż pracodawca zamierza powierzyć powódce w okresie wypowiedzenia obowiązki Kierownika Sekcji Kadr i Szkoleń. Nie negując zasadności dokonanych zmian

organizacyjnych, które leżą w kompetencji pracodawcy, Komisja Zakładowa nie zgodziła się z argumentacją przedstawioną w piśmie o likwidacji stanowiska pracy, wnosząc o rozważenie możliwości pozostawienia S. D. na stanowisku Kierownika Sekcji przez dokonanie wypowiedzenia zmieniającego.

W dniu 17 grudnia 2014 r. powódce wręczono wypowiedzenie umowy o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upływał w dniu 31 marca 2015 r. W oświadczeniu wskazano, że przyczyną wypowiedzenia są zmiany organizacyjne polegające na połączeniu komórek organizacyjnych: Wydziału Organizacyjnego z Wydziałem Kadr i Szkoleń, co skutkuje likwidacją stanowiska Naczelnika Wydziału Kadr i Szkoleń. Jednocześnie z dniem 1 stycznia 2015 r. pracodawca powierzył powódce w okresie wypowiedzenia obowiązki Kierownika Sekcji Kadr i Szkoleń. Ogólne obowiązki na tym stanowisku zostały sformułowane identycznie, jak obowiązki na stanowisku Naczelnika Wydziału Kadr i Szkoleń. W zakresie obowiązków szczegółowych dokonano korekty jedynie w opisie komórki, którą kieruje kierownik Sekcji (Sekcja ds. Kadr i Szkoleń w miejsce Wydziału Kadr i Szkoleń) oraz w zakresie nadzoru nad prowadzeniem spraw związanych z urlopami pracowników Oddziału i nad prowadzeniem ewidencji czasu pracy pracowników Oddziału, zastępując sformułowanie o nadzorze sformułowaniem o prowadzeniu tych spraw. Całkowicie wyeliminowano z zakresu obowiązków trzy obowiązki związane z nadzorem nad procesem zgłaszania pracowników do ubezpieczenia społecznego i zdrowotnego, nad procesem sporządzania list wynagrodzeń i zasiłków oraz rozliczeń z zakresu ubezpieczeń społecznych i zdrowotnych oraz podatku dochodowego od osób fizycznych, nad procesem sporządzania listy dodatkowych wynagrodzeń i świadczeń.

Po powierzeniu stanowiska Kierownika Sekcji Kadr i Szkoleń powódka faktycznie wykonywała te same czynności, co na stanowisku Naczelnika Wydziału Kadr i Szkoleń, posiadała ten sam zakres uprawnień w zakresie podpisywania dokumentów, nadal podpisywała sprawozdania, w sprawach kadrowych kontaktowała się bezpośrednio z dyrektorem Oddziału, nadal była bezpośrednią przełożoną pracownic uprzednio zatrudnionych w Wydziale, a po zmianie w Sekcji Kadr i Szkoleń nie uczestniczyła jedynie w naradach naczelników. Paraflowane przez nią dokumenty trafiały do Naczelnika Wydziału Organizacyjnego, Kadr i

Szkoleń, B. C. przed przekazaniem ich dyrektorowi Oddziału (przed zmianą dokumenty te przedkładane były bezpośrednio dyrektorowi).

W zakresie obowiązków B. C., Naczelnika Wydziału Organizacyjnego, Kadr i Szkoleń, od 2 stycznia 2015 r. znalazł się nadzór nad zadaniami przypisanymi Sekcji Kadr i Szkoleń, a szczegółowo wymienionymi w zakresie czynności S. D. na stanowisku Kierownika Sekcji Kadr i Szkoleń oraz obowiązki merytoryczne powielone z zakresu czynności S. D. na stanowisku Kierownika Sekcji Kadr i Szkoleń, takie jak: (-) kontrola przestrzegania dyscypliny pracy, (-) prowadzenie sprawozdawczości pracowniczej, (-) kontrola merytoryczna list wynagrodzeń i zasiłków, (-) kontrola merytoryczna rachunków za prace zlecone według umowy o dzieło lub umowy zlecenia, (-) kontrola merytoryczna listy dodatkowych wynagrodzeń i świadczeń, (-) opracowywanie projektów wewnętrznych aktów prawnych w zakresie spraw pracowniczych i szkoleń, (-) inicjowanie zmian do Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w Oddziale oraz innych regulacji obowiązujących w Narodowym Funduszu Zdrowia w tych zakresach, (-) współpraca ze związkami zawodowymi w zakresie spraw pracowniczych, -przyjmowanie pracowników w sprawach skarg, zażaleń i wniosków, (-) kontrola merytoryczna dowodów zakupu usług oraz aktywów trwałych i obrotowych dotyczących szkoleń i innych pracowniczych, (-) nadzór nad procesem zgłaszania pracowników do ubezpieczenia społecznego i zdrowotnego, (-) nadzór nad procesem sporządzania list wynagrodzeń i zasiłków oraz rozliczeń z zakresu, ubezpieczeń społecznych i zdrowotnych oraz podatku dochodowego od osób fizycznych, (-) nadzór nad procesem sporządzania listy dodatkowych wynagrodzeń i świadczeń, (-) podpisywanie w imieniu pracodawcy zakresów obowiązków, odpowiedzialności i uprawnień pracowników, (-) podpisywanie druków: ZUS DRA, RCA, RSA, RZA, RMUA, (-) podpisywanie zaświadczeń o zatrudnieniu i uposażeniu pracowników.

Zgodnie ze stosowanym w [...] Oddziale Wojewódzkim Narodowego Funduszu Zdrowia Układem Zbiorowym Pracy dla Pracowników Zatrudnionych w Narodowym Funduszu Zdrowia, wynagrodzenie zasadnicze pracowników ustalane jest na podstawie tabeli stanowisk, kwalifikacji i kategorii zaszeregowania, stanowiącej załącznik nr 1 do Układu (§ 60 ust. 1 w związku z § 56 pkt 1), z kolei

wysokość wynagrodzenia zasadniczego określa tabela stanowiąca załącznik nr 2. Tabela nr 3 ustala natomiast stawki dodatku funkcyjnego. Stanowisko naczelnika wydziału należy do VIII-XI kategorii zaszeregowania, stawka dodatku funkcyjnego określona została w przedziale 1-4. Stanowisko kierownika sekcji należy do kategorii zaszeregowania V-VIII ze stawką dodatku funkcyjnego mieszczącego się w przedziale 1-2. Z § 46 ust. 3 pkt 2 Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Zatrudnionych w Narodowym Funduszu Zdrowia wynika, że w Oddziałach Wojewódzkich Funduszu sekcją może być komórka organizacyjna licząca co najmniej trzy osoby, w tym osoba kierująca komórką. Z kolei § 45 ust. 2 i 3 Układu nakłada na dyrektora oddziału wojewódzkiego obowiązek sporządzenia corocznego planu zatrudnienia przy uwzględnianiu limitu etatu na dany rok.

Przed zmianą Regulaminu Organizacyjnego w Wydziale Kadr i Szkoleń zatrudnionych było dwóch specjalistów w wymiarze 1,5 etatu oraz S. D. zajmująca stanowisko Naczelnika Wydziału. Po zmianie w Sekcji Kadr i Szkoleń zatrudnionych jest 3 specjalistów w wymiarze 2,5 etatu oraz jest jedno, do tej pory nieobsadzone, stanowisko Kierownika Sekcji.

Przechodząc do rozważań prawnych Sąd pierwszej instancji podkreślił, że w oświadczeniu pracodawcy z 17 grudnia 2014 r. jako przyczynę wypowiedzenia wskazano zmiany organizacyjne polegające na połączeniu komórek organizacyjnych Wydziału Organizacyjnego z Wydziałem Kadr i Szkoleń, co skutkuje likwidacją stanowiska Naczelnika Wydziału Kadr i Szkolenia. Okoliczność, że z dniem 1 stycznia 2015 r. doszło do połączenia wskazanych w wypowiedzeniu Wydziałów, była bezsporna. Bezsporna winna być również okoliczność, że wszystkie zadania realizowane dotychczas przez Wydział do Spraw Kadr i Szkoleń przejęła do realizacji utworzona w ramach Wydziału Organizacyjnego Kadr i Szkoleń, Sekcja ds. Kadr i Szkoleń, wskazuje bowiem na to porównanie zadań Wydziału i Sekcji zawartych w dwóch wersjach Regulaminu Organizacyjnego, sprzed 1 stycznia 2015 r. i po tej dacie. Postępowanie dowodowe wykazało również, że zmiana organizacyjna nie doprowadziła do zmniejszenia zatrudnienia. Przeciwnie, przed zmianą Regulaminu Organizacyjnego z dniem 1 stycznia 2015 r. w Wydziale Kadr i Szkoleń zatrudnionych było dwóch specjalistów w wymiarze 1,5 etatu oraz S. D. zajmująca stanowisko Naczelnika Wydziału. Po zmianie w Sekcji

Kadr i Szkoleń zatrudnionych jest 3 specjalistów w wymiarze 2,5 etatu oraz jest jedno, do tej pory nieobsadzone, stanowisko Kierownika Sekcji Kadr i Szkoleń. Kluczowe dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu było utworzenie tego stanowiska. Wbrew twierdzeniom pracodawcy, nie można mówić o całkowitej likwidacji stanowiska pracy powódki, mającej uzasadniać wypowiedzenie umowy o pracę, ale o przekształceniu tego stanowiska. Należy bowiem zważyć, że tak jak sam Wydział Kadr i Szkoleń, przy niezmiennym zakresie i obsadzie kadrowej, został z dniem 1 stycznia 2015 r. przekształcony w Sekcję ds. Kadr i Szkoleń, tak kierownicze stanowisko zajmowane przez powódkę zostało przekształcone z Naczelnika Wydziału w Kierownika Sekcji. Zakres obowiązków na obu stanowiskach jest bardzo zbliżony, w zasadzie jedynie część uprawnień nadzorczych została przekazana Naczelnikowi Wydziału Organizacji, Kadr i Szkoleń usytuowanego w strukturze organizacyjnej o szczebel wyżej, co nie zmienia faktu, że Kierownik Sekcji Kadr i Szkoleń kieruje pracą Sekcji i jest bezpośrednim przełożonym zatrudnionych w niej pracowników. Porównanie warunków płacowych na obu stanowiskach jest w zasadzie niemożliwe z uwagi na nieobsadzenie do dnia dzisiejszego tego stanowiska, wcześniej zajmowała je zaś powódka będąc w okresie wypowiedzenia i uzyskując w związku z obowiązującymi przepisami prawa dotychczasowe wynagrodzenie. Niemniej jednak powódka zajmując stanowisko naczelnika otrzymywała wynagrodzenie według VIII grupy zaszeręgowania, dla stanowiska kierownika sekcji przewidziano natomiast wynagrodzenie mieszczące się w kategorii V-VIII. Zatem istniała prawna możliwość zachowania przez powódkę na stanowisku kierownika dotychczasowego wynagrodzenia. Konkludując Sąd pierwszej instancji stwierdził, że choć w strukturze organizacyjnej strony pozwanej brak jest stanowiska Naczelnika Wydziału Kadr i Szkoleń, to na bazie tego stanowiska utworzono stanowisko Kierownik Sekcji Kadr i Szkoleń. W sytuacji, gdy pracodawca dysponował odpowiednim stanowiskiem, powstałym w wyniku przekształcenia stanowiska zajmowanego przez powódkę, do zajmowania którego powódka posiada stosowne kwalifikacje i które powierzono jej w okresie wypowiedzenia, skorzystanie przez pozwanego z wypowiedzenia definitywnego w miejsce wypowiedzenia zmieniającego należy ocenić jako sprzeczne z art. 8 k.p. Konsekwencją powyższego było uwzględnienie przez Sąd Rejonowy roszczenia

powódki o przywrócenie do pracy. Nie stała temu na przeszkodzie likwidacja stanowiska Naczelnika Wydziału Kadr i Szkoleń. Po pierwsze dlatego, że w dacie rozwiązania stosunku pracy powódka zajmowała nadal istniejące i nieobsadzone stanowisko Kierownika Sekcji Kadr i Szkoleń. Po drugie dlatego, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, likwidacja dotychczasowego stanowiska pracy nie stanowi przeszkody do przywrócenia pracownika do pracy, pracodawca może zaś wypowiedzieć w takiej sytuacji przywróconemu pracownikowi warunki pracy lub płacy, w tym dotyczące stanowiska.

Na skutek apelacji pozwanego, Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2016 r. zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że oddalił powództwo, odstąpił od obciążania powódki kosztami zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego oraz odstąpił od obciążania powódki kosztami postępowania apelacyjnego na rzecz pozwanego.

Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd pierwszej instancji uznając roszczenie powódki o przywrócenie do pracy za zasadne, przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia dość niekonsekwentne poglądy, bowiem z jednej strony przyjął, że nie doszło do „całkowitej” likwidacji stanowiska pracy powódki lecz do jego „przekształcenia”, a zakres obowiązków na stanowiskach Naczelnika Wydziału Kadr i Szkolenia oraz Kierownika Sekcji Kadr i Szkoleń jest „bardzo zbliżony”, z drugiej zaś strony podkreślił, iż „likwidacja” stanowiska pracy powódki nie stoi na przeszkodzie przywróceniu jej do pracy. Zasadniczą przyczyną uwzględnienia powództwa było jednak twierdzenie, że obowiązkiem pracodawcy było „zastosowanie wypowiedzenia zmieniającego”, które w konsekwencji doprowadziłoby do powierzenia powódce obowiązku Kierownika Sekcji Kadr i Szkoleń. Brak tego wypowiedzenia Sąd pierwszej instancji zakwalifikował jako naruszenie klauzul generalnych z art. 8 k.p., aczkolwiek zaznaczył, że nie istnieje żaden przepis prawa, który uzależniałby możliwość wypowiedzenia od zaoferowania pracownikowi innej pracy. Sąd drugiej instancji nie zaaprobował powyższych poglądów. Przede wszystkim zwrócił uwagę na okoliczność akcentowaną w wywodach apelacji, tj. brak możliwości powierzenia powódce stanowiska Kierownika Sekcji Kadr i Szkoleń w trybie wypowiedzenia zmieniającego lub porozumienia stron, z uwagi na istnienie bezwzględnego

wymogu przeprowadzenia konkursu w celu obsadzenia tego stanowiska. Pracodawca nie mógł arbitralnie podjąć tego rodzaju decyzji ze względu na treść regulacji powszechnie obowiązujących przepisów prawa - art. 107a i nast. ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz zapisów regulacji wewnętrznych, tj. przedłożonych do akt sprawy Zarządzeń Dyrektora Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia w sprawie wprowadzania Procedury Rekrutacji w [...] Oddziale Wojewódzkim Narodowego Funduszu Zdrowia. Z przepisów tych wynika wprost, że nabór kandydatów do zatrudniania w NFZ jest otwarty, konkurencyjny, rekrutacja na wolne stanowiska pracy odbywa się w trybie wewnętrznym lub zewnętrznym, a zatem kompetencje pracodawcy w zakresie swobody zatrudniania lub powierzania stanowiska pracy konkretnemu pracownikowi zostały znacząco ograniczone i Dyrektor [...] Oddziału Wojewódzkiego NFZ nie miał możliwości bezwarunkowego powierzenia S. D. stanowiska Kierownika Sekcji Kadr i Szkoleń. Pozwany pracodawca nie naruszył w związku z tym normy przepisu art. 8 k.p. Sąd pierwszej instancji nie określił zresztą zasady współżycia społecznego, która miałaby zostać naruszona. W przekonaniu Sądu Okręgowego, doszło do likwidacji stanowiska pracy powódki, a nie jego przekształcenia, bowiem Kierownik Sekcji Kadr i Szkoleń nie posiada znaczącej części uprawnień nadzorczych przysługujących wcześniej Naczelnikowi Wydziału. Stanowi to zmianę na tyle istotną, że nie ma decydującego znaczenia fakt, iż sfera działalności i obowiązki pracownicze na obydwu stanowiskach dotyczą tej samej problematyki kadr i szkoleń. Przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę wskazana przez pozwanego, tj. zmiany organizacyjne skutkujące likwidacją stanowiska Naczelnika Wydziału Kadr i Szkoleń, jest prawdziwa, a tego rodzaju sytuacja niewątpliwie stanowi uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. a także art. 247 k.p.c. i 252 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. i art. 386 § 1 k.p.c., w następstwie czego oraz w następstwie nieprzestrzegania kompetencji rozpoznawczych i kontrolnych sądu odwoławczego i niespełnienia jego procesowej funkcji (art. 382 k.p.c.) doszło do

pominięcia odmiennych ustaleń i odmiennej ich oceny, poczynionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, co miało istotny wpływ na wynik sprawy. Skarżąc wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i rozstrzygnięcie o kosztach procesu w postępowaniu kasacyjnym.

W uzasadnieniu skargi wskazano, że Sąd odwoławczy całkowicie pominął wywody uzasadnienia Sądu Rejonowego odnoszące się do rozważań na tle ustaleń faktycznych. Bezzasadne jest też stanowisko Sądu Okręgowego dotyczące stosowania ściśle ustawowego naboru do pracowników już zatrudnionych, o czym świadczy zarówno powstała później procedura naboru wewnętrznego, jak i piśmiennictwo wskazujące na możliwość odstępstwa od obowiązku naboru na rzecz stosowania wewnętrznego naboru i zasad awansu pracowników. Zdaniem skarżącej, Sąd Okręgowy dokonując zmiany ustaleń faktycznych poczynionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, pominął znaczną część materiału dowodowego mającego istotne znaczenie dla tych ustaleń. Uchybienie to wykluczyło prawidłowe ustalenie podstawy faktycznej oraz jego ocenę z punktu widzenia prawa materialnego i wywarło istotny wpływ na wynik sprawy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o oddalenie skargi i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań należy podkreślić, że z mocy art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw; w granicach zaskarżenia bierze jednak pod rozwagę nieważność postępowania. Zgodnie z art. 398³ § 1 k.p.c. skargę kasacyjną można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego lub podstawie naruszenia przepisów postępowania. Obie podstawy kasacyjne pozostają ze sobą w związku funkcjonalnym. W świetle art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. nie jest bowiem możliwe prawidłowe zastosowanie prawa materialnego bez

zgodnego z prawem procesowym ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia (por. między innymi wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., I PK 164/05, Monitor Prawa Pracy 2006 nr 10, s. 541). I odwrotnie - zarzuty naruszenia przepisów postępowania mają znaczenie, jeżeli uchybienia mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), zatem wpierw decyduje prawidłowo rozumiane prawo materialne, które określa przesłanki dochodzonego świadczenia, a te wyznaczają, jakie ustalenia stanu faktycznego są konieczne i mają znaczenie dla rozstrzygnięcia sporu (art. 227 k.p.c.). Zarzuty podstawy procesowej nie mogą być dowolne, lecz muszą pozostawać w związku z normą prawa materialnego, od której zależy wynik sprawy. Poza tym nie powinny pomijać ograniczenia z art. 398³ § 3 k.p.c., w myśl którego podstawy skargi kasacyjnej nie mogą stanowić zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. W postępowaniu kasacyjnym zachodzi też związek z ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Warto zauważyć, że w procesie cywilnym obowiązuje system tzw. apelacji pełnej, w którym postępowanie apelacyjne jest dalszym stadium postępowania przed sądem pierwszej instancji, a sąd apelacyjny ma prawo i często obowiązek ponownego badania sprawy, przeprowadzania w niezbędnym zakresie postępowania dowodowego oraz orzekania na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji i w postępowaniu apelacyjnym. Postępowanie apelacyjne jest zatem kontynuacją postępowania merytorycznego. Sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, a nie apelację. Użyte w art. 378 § 1 k.p.c. sformułowanie, że sąd drugiej instancji - rozpoznaje sprawę „w granicach apelacji” oznacza w szczególności, iż sąd odwoławczy dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestając na materiale zebranym w pierwszej instancji (art. 381 i art. 382 k.p.c.) i kontroluje prawidłowość postępowania przed sądem pierwszej instancji (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., zasada prawna, III CZP 49/07, OSNC 2008 nr 6, poz. 55; Monitor Prawniczy 2008 nr 22, s. 37, z uwagami M. Kowalczyk; Palestra 2009 nr 1, s. 270, z glosą G. Rząsy i A. Urbańskiego). Z uwagi na merytoryczny charakter postępowania apelacyjnego, obowiązkiem sądu drugiej instancji nie może być poprzestanie na ustosunkowaniu

się do zarzutów skarżącego, lecz musi nim być - niezależnie od treści zarzutów - dokonanie ponownych, własnych ustaleń faktycznych, a następnie poddanie ich ocenie pod kątem prawa materialnego. Obowiązek dokonywania ustaleń faktycznych w postępowaniu odwoławczym istnieje więc bez względu na to, czy wnoszący apelację podniósł zarzut dokonania wadliwych ustaleń faktycznych lub ich braku. Jednocześnie obowiązkiem sądu drugiej instancji jest zastosowanie właściwych przepisów prawa materialnego niezależnie od stanowiska stron prezentowanego w toku postępowania oraz zarzutów apelacyjnych. Sąd drugiej instancji powinien dokonać wyczerpującej oceny ustalonego stanu faktycznego z punktu widzenia obowiązującego prawa materialnego i zdać z tej oceny relację w uzasadnieniu swojego wyroku (art. 328 § 2 *in fine* k.p.c.).

Wracając do realiów niniejszej sprawy trzeba mieć na względzie, że skarżąca oparła skargę kasacyjną wyłącznie na podstawie naruszenia przepisów postępowania, nie podnosząc żadnego zarzutu w ramach kasacyjnej podstawy naruszenia prawa materialnego, co czyni nieuprawnionymi ewentualne dywagacje na temat prawidłowości tak wykładni, jak i zastosowania tego prawa przy rozstrzygnięciu sporu. Tym samym skarżąca pozbawiła się możliwości wykazania wpływu ewentualnych naruszeń przepisów proceduralnych na wynik sprawy, tj. wykazania, że na skutek owych naruszeń doszło do wadliwego ustalenia podstawy faktycznej, do której należy odnieść subsumcję przepisów stanowiących materialnoprawną podstawę rozstrzygnięcia.

Autor skargi kasacyjnej wadliwie skonstruował samą kasacyjną podstawę naruszenia przepisów postępowania, zarzucając łącznie obrazę wielu przepisów i nie precyzując, na czym - jego zdaniem - polega naruszenie każdego z nich.

I tak co do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. godzi się podkreślić, że chociaż treść oraz kompozycja art. 398³ k.p.c. wskazują, iż generalnie dopuszczalne jest oparcie skargi kasacyjnej na podstawie naruszenia przepisów postępowania, to jednak z wyłączeniem zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów, choćby naruszenie odnośnych przepisów mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Inaczej mówiąc, niedopuszczalne jest oparcie skargi kasacyjnej na podstawie, którą wypełniają takie właśnie zarzuty. Art. 398³ § 3 k.p.c. wprawdzie nie wskazuje *expressis verbis* konkretnych przepisów, których

naruszenie, w związku z ustalaniem faktów i przeprowadzaniem oceny dowodów, nie może być przedmiotem zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną, nie ulega jednak wątpliwości, że obejmuje on art. 233 k.p.c., albowiem właśnie ten przepis określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2010 r., II PK 96/10, LEX nr 687025, z dnia 24 listopada 2010 r., I UK 128/10, LEX nr 707405, czy też z dnia 24 listopada 2010 r., I PK 107/10, LEX nr 737366). Obraza tego przepisu nie może zatem wypełniać kasacyjnej podstawy naruszenia prawa procesowego.

W ramach podstawy naruszenia przepisów postępowania mającego istotny wpływ na wynik sprawy, skarżąca zarzuciła też obrazę art. 328 § 2 k.p.c. Wypada zatem zauważyć, że uchybienie w uzasadnieniu wyroku dyrektywom art. 328 § 2 k.p.c. zasadniczo nie stanowi wystarczającego usprawiedliwienia dla skargi kasacyjnej, gdyż tego rodzaju naruszenie przepisu postępowania nie ma istotnego wpływu na wynik sprawy, skoro uzasadnienie orzeczenia jest sporządzone po rozstrzygnięciu sporu (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 1 lipca 1998 r., I PKN 220/98, OSNAPiUS 1999 nr 15, poz. 482 i z dnia 29 października 1998 r., II UKN 282/98, OSNAPiUS 1999 nr 23, poz. 758). Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że naruszenie przez sąd drugiej instancji art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. może stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej tylko wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie posiada wszystkich koniecznych elementów konstrukcyjnych, bądź zawiera tak kardynalne braki, które uniemożliwiają Sądowi Najwyższemu kontrolę kasacyjną i stwierdzenie trafności orzeczenia sądu drugiej instancji (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1997 r., II CKN 112/97, niepublikowany; z dnia 8 października 1997 r., II CKN 312/97, niepublikowany; z dnia 17 lipca 1997 r., III CKN 149/97, OSP 2000 nr 4, poz. 63; z dnia 11 maja 2000 r., I CKN 272/00, niepublikowany; z dnia 18 listopada 2005 r., IV CK 202/05, LexPolonica nr 1632217; z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/05, LexPolonica nr 1351975; z dnia 19 kwietnia 2006 r., II PK 245/05, OSNP 2007 nr 7-8, poz. 10; z dnia 15 listopada 2006 r., I PK 98/06, OSNP 2007 nr 21-22, poz. 309 z dnia 10 czerwca 2014 r., III UK 177/13, LEX nr 1493925 i z dnia 5 października 2016 r., II PK 278/15, LEX nr 2152391). Trzeba zaś pamiętać, że art. 328 § 2 k.p.c. zastosowany odpowiednio do uzasadnienia orzeczenia sądu

drugiej instancji (art. 391 § 1 k.p.c.) oznacza, iż uzasadnienie to nie musi zawierać wszystkich elementów uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji, ale takie elementy, które ze względu na treść apelacji i na zakres rozpoznawanej sprawy, wyznaczony przepisami ustawy, są potrzebne do rozstrzygnięcia sporu przez tenże sąd (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2007 r., II CSK 244/07, LEX nr 487508). Wbrew zarzutowi kasacyjnemu, uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wszystkie wymagane elementy konstrukcyjne, pozwalające na kontrolę toku rozumowania Sądu drugiej instancji i poznanie motywów, jakimi kierował się rozstrzygając sprawę.

Niesłuszny jest również zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 382 k.p.c. W tej materii należy podkreślić, że przepis ten nie stanowi samodzielnej podstawy działania sądu drugiej instancji, gdyż swoją funkcję merytoryczną (rozpoznawczą) sąd ten spełnia - w zależności od potrzeb oraz wniosków stron - stosując (przez odesłanie zawarte w art. 391 k.p.c.) właściwe przepisy o postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Nie można zatem - z pominięciem wymagań przewidzianych w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. - zasadnie zarzucać naruszenia przez sąd drugiej instancji omawianego przepisu i przypisywanych temu sądowi kompetencji w postępowaniu odwoławczym. Zarzut naruszenia art. 382 k.p.c. w zasadzie nie może stanowić samodzielnego uzasadnienia podstawy kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., lecz konieczne jest wskazanie także tych przepisów normujących postępowanie rozpoznawcze, którym sąd drugiej instancji, rozpoznając apelację, uchybił (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 1999 r., II CKN 102/98, LEX nr 50665; z dnia 13 czerwca 2001 r., II CKN 537/00, LEX nr 52600 i z dnia 12 grudnia 2001 r., III CKN 496/00, LEX nr 53130 oraz z dnia 26 listopada 2004 r., V CK 263/04, LEX nr 520044). Jeżeli podstawa kasacyjna z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. ogranicza się do zarzutu naruszenia ogólnej normy procesowej art. 382 k.p.c., to może być ona usprawiedliwiona tylko wówczas, kiedy skarżący wykaże, że sąd drugiej instancji bezpodstawnie nie uzupełnił postępowania dowodowego lub pominął część zebranego materiału, jeżeli uchybienia te mogły mieć wpływ na wynik sprawy, albo kiedy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego orzekł wyłącznie na podstawie materiału zgromadzonego przez sąd pierwszej instancji lub oparł swoje

rozstrzygnięcie na własnym materiale, pomijając wyniki postępowania dowodowego przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1998 r., II CKN 815/97, Wokanda 1999 nr 1, s. 6 oraz wyroki z dnia 16 marca 1999 r., II UKN 520/98, OSNP 2000 nr 9, poz. 372; z dnia 8 grudnia 1999 r., II CKN 587/98, LEX nr 479343; z dnia 6 lipca 2000 r., V CKN 256/00, LEX nr 52657; z dnia 13 września 2001 r., I CKN 237/99, LEX nr 52348; z dnia 22 lipca 2004 r., II CK 477/03, LEX nr 269787; z dnia 10 stycznia 2008 r., IV CSK 339/07, LEX nr 492178; z dnia 24 kwietnia 2008 r., IV CSK 39/08, LEX nr 424361 i z dnia 24 czerwca 2008 r., II PK 323/07, LEX nr 491386). Przepis art. 382 k.p.c. nie nakłada przy tym na sąd drugiej instancji obowiązku przeprowadzenia postępowania dowodowego, lecz sąd ten jest władny samodzielnie dokonać ustaleń faktycznych bez potrzeby uzupełniania materiału dowodowego zebranego przed sądem pierwszej instancji, o ile zachodzą ku temu potrzeby. Uzupełnienie postępowania przed sądem apelacyjnym o dowody, które mimo wniosku strony sąd pierwszej instancji pominął, jest zaś uzasadnione wówczas, gdy dotyczą one okoliczności istotnych z punktu widzenia prawa materialnego mającego znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 1999 r., III CKN 254/98, LEX nr 521901; z dnia 2 marca 2000 r., III CKN 257/00, LEX nr 530723 i z dnia 17 lipca 2008 r., II CSK 102/08, LEX nr 447689).

W niniejszej sprawie zarzucając Sądowi Okręgowemu oparcie ustaleń na niepełnym materiale dowodowym i pominięcie części materiału zgromadzonego przez Sąd Rejonowy, skarżąca nawet nie sprecyzowała, jakie konkretnie dowody nie zostały uwzględnione w podstawie faktycznej wyroku.

Nie ma także usprawiedliwionej podstawy zarzut naruszenia art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., gdyż nie został wypełniony adekwatną treścią. Zgodnie z art. 316 § 1 k.p.c., po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy; w szczególności zasądzeniu roszczenia nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że stało się ono wymagalne w toku sprawy. Pojęcie „stan rzeczy” oznacza okoliczności faktyczne ustalone przed zamknięciem rozprawy oraz stan prawny, to jest obowiązujące przepisy, które mogą stanowić podstawę rozstrzygnięcia. O naruszeniu art. 316 § 1

k.p.c. można mówić wówczas, gdy wydając orzeczenie sąd nie uwzględnił między innymi zmiany stanu faktycznego zaistniałej w toku postępowania apelacyjnego. Przepis ten nie może natomiast stanowić podstawy kasacyjnej do wysuwania zarzutów w kwestii określenia konsekwencji wynikających z obowiązywania normy prawnej, jak również zarzutów dotyczących subsumcji ustaleń faktycznych do wskazanej normy. Jego zakresem nie jest także objęte pominięcie przez sąd odwoławczy przy ocenie żądania części materiału dowodowego (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2001 r., I CKN 179/99, OSNC 2002 nr 4, poz. 54; z dnia 13 grudnia 2006 r., II CSK 300/06, LEX nr 388845, z dnia 5 listopada 2009 r., II UK 102/09, LEX nr 574539 i z tej samej daty II UK 103/09, LEX nr 577839 oraz z dnia 28 kwietnia 2010 r., I UK 339/09, LEX nr 607444). Uchybienie temu przepisowi nie polega wreszcie na odmiennej - niż prezentowana przez stronę - ocenie dowodów, gdyż do oceny tej ma zastosowanie art. 233 k.p.c.

Zupełnie niezrozumiały jest w końcu zarzut naruszenia przepisów art. 247 k.p.c. i art. 252 k.p.c. Warto przypomnieć, że określony w art. 247 k.p.c. zakaz dowodzenia oznacza, że strona, którą obowiązuje podpisany przez nią dokument, stwierdzający ważną czynność prawną, nie może dowodzić świadkami lub przesłuchaniem stron niezgodności treści tego dokumentu z rzeczywistością. W ramach ustanowionego zakazu wyłączone jest więc prowadzenie wymienionych dowodów „przeciwko osnowie”, tj. na twierdzenie, że strony przy układaniu dokumentu oświadczyły co innego, aniżeli to co jest w nim zawarte, jak też „ponad osnowę” dokumentu, tj. dla wykazania, że jego treść nie jest kompletna, gdyż oprócz tego, co w dokumencie zostało zapisane, strony umówiły się co do innych jeszcze postawień. Ograniczenia z art. 247 k.p.c. nie obejmują przy tym zarzutu dotyczącego autentyczności, prawdziwości dokumentu, gdyż zarzut taki nie jest skierowany przeciwko osnowie dokumentu, lecz przeciwko samemu dokumentowi jako środkowi dowodowemu. Przewidziane w art. 247 k.p.c. ograniczenie dopuszczalności dowodu ze świadków i z przesłuchania stron przeciwko osnowie lub ponad osnowę dokumentu dotyczy - co *expressis verbis* stanowi ten przepis - dokumentu obejmującego czynność prawną i tylko między uczestnikami tej czynności. Ograniczenie to nie dotyczy zatem dokumentów tzw. zaświadczających, np. takich, które mają charakter stwierdzający dokonanie czynności prawnej.

Omawiane ograniczenia dowodowe z art. 247 k.p.c. zostały zaś z mocy art. 473 k.p.c. wyłączone w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych. Z kolei w myśl art. 252 k.p.c. na stronie, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie organu, od którego dokument ten pochodzi, są niezgodne z prawdą, ciąży obowiązek udowodnienia tych okoliczności. Przepis ten odnosi się jednak tylko do dokumentów urzędowych, a więc - zgodnie z art. 244 k.p.c. - dokumentów sporządzonych w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, a także dokumentów sporządzonych przez organizacje zawodowe, samorządowe, spółdzielcze i inne organizacje pozarządowe w zakresie zleconych im przez ustawę spraw z dziedziny administracji publicznej. Stawiając zarzut naruszenia powyższych przepisów skarżąca nie sprecyzowała, jakie dokumenty urzędowe i prywatne stały się przedmiotem postępowania dowodowego prowadzonego z naruszeniem owych przepisów.

Wobec braku jakichkolwiek kasacyjnych zarzutów naruszenia prawa materialnego przy ferowaniu zaskarżonego wyroku można jedynie na marginesie rozważań nadmienić, że wszystkie ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji, a podlegające subsumcji do norm materialnoprawnych mających zastosowanie w rozstrzygnięciu sporu, zostały opisane w uzasadnieniu zaskarżonego, w tym podnoszone przez skarżącą fakty, takie jak to, że w wyniku dokonanych zmian organizacyjnych nie doszło u pozwanego pracodawcy do zmniejszenia zatrudnienia (czego zresztą nie wskazano jako przyczyny wypowiedzenia łączącej strony umowy o pracę), a w strukturze organizacyjnej pracodawcy pozostało nieobsadzone stanowisko Kierownika Sekcji Kadr i Szkoleń (spór dotyczy tego, czy stanowisko to mogło być powierzone powódce w drodze wypowiedzenia zmieniającego i czy niepowierzenie tego stanowiska stanowiło naruszenie klauzuli generalnej zasad współżycia społecznego). Odnośnie oceny przeprowadzonych przez pozwanego zmian organizacyjnych w aspekcie likwidacji lub przekształcenia stanowiska pracy powódki, Sąd drugiej instancji wykazał w motywach zaskarżonego orzeczenia niekonsekwencję Sądu Rejonowego w tej kwestii i sam na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego dokonał analizy tychże zmian dochodząc do wniosku, że w istocie nastąpiła likwidacja

dotychczasowego stanowiska. Podając argumenty przemawiające za słusnością tej tezy Sąd Okręgowy zauważył, że Kierownik Sekcji Kadr i Szkoleń nie posiada znaczącej części uprawnień nadzorczych przysługujących wcześniej Naczelnikowi Wydziału. Stanowi to zmianę na tyle istotną, że nie ma decydującego znaczenia fakt, iż sfera działalności i obowiązki pracownicze na obydwu stanowiskach dotyczą tej samej problematyki kadr i szkoleń.

Wypada zgodzić się ze sformułowanym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zarzutem braku konsekwencji Sądu pierwszej instancji w kwalifikacji prawnej ustalonego stanu faktycznego sprawy. Jeśli bowiem nie doszło do likwidacji stanowiska pracy powódki, to podana w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o pracę przyczyna rozwiązania stosunku pracy w tym trybie byłaby nieprawdziwa, co uzasadniałoby uwzględnienie powództwa z mocy art. 45 § 1 k.p.c., bez potrzeby sięgania do zawartej w art. 8 k.p. klauzuli generalnej zasad współżycia społecznego. Tymczasem przywracając powódkę do pracy u pozwanego Sąd Rejonowy kierował się właśnie naruszeniem przez pracodawcę powyższej klauzuli, polegającym na niezaoferowaniu powódce w drodze wypowiedzenia zmieniającego nowo utworzonego stanowiska Kierownika Sekcji Kadr i Szkoleń. Wykluczenie takiej możliwości Sąd drugiej instancji motywował z kolei unormowaniami zawartymi w przepisach art. 107a i nast. ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1793 ze zm.) oraz zapisach regulacji wewnętrznych, tj. przedłożonych do akt sprawy Zarządzeń Dyrektora Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia w sprawie wprowadzania Procedury Rekrutacji w [...] Oddziale Wojewódzkim Narodowego Funduszu Zdrowia, przewidujących, że nabór kandydatów do zatrudniania w NFZ jest otwarty, konkurencyjny, a rekrutacja na wolne stanowiska pracy odbywa się w trybie wewnętrznym lub zewnętrznym, co znacząco ogranicza kompetencje pracodawcy w zakresie swobody zatrudniania lub powierzania stanowiska pracy konkretnemu pracownikowi. Tymczasem przepisy te w ogóle nie były przedmiotem analizy Sądu pierwszej instancji, a wskazywane obecnie przez skarżącą okoliczności dotyczące kwestii stosowania powyższych regulacji prawnych przez pracodawcę, nie znalazły się w polu rozważań tego Sądu. Nie można zatem zasadnie twierdzić, że Sąd

Okręgowy pominął jakąś część materiału dowodowego zgromadzonego przez Sąd Rejonowy lub nie odniósł się do dokonanych przez ten Sąd ustaleń i ich oceny prawnej.

Konkludując, wobec bezzasadności zarzutów kasacyjnych należało z mocy art. 398¹⁴ k.p.c. orzec jak w sentencji.

kc